

Cherish Menzo, GRIP, Frascati Producties
DARKMATTER

FASCINEREND BEELDENSPEL MET CLICHÉS



Moos van den Broek
16 mei 2022

Gezien op 13 mei 2022, Kunstenfestivaldesarts, Beursschouwburg, Brussel

Het zwarte lichaam als performatief uitgangspunt. In haar tweede productie vertrekt de jonge choreograaf Cherish Menzo samen met performer Camilo Mejía Cortés vanuit dat gegeven. DARKMATTER is een punky performance, een trip vol mysterie en symboliek. Donker in zijn consequentie, licht aan het einde van de tunnel.

In de donkere ruimte kunnen we twee gedaantes in zwarte kleding en hoody's ontwaren, hun gezichten zijn bedekt met een zilverkleurig, spiegelend ovaal. De een ligt op de vloer, de ander zit ernaast. Een smeersel uit een bakje wordt vagelijk uitgesmeerd over de buik van de liggende persoon. Het beeld houdt lang aan en als er bewegingen zijn, zijn ze uiterst traag.

In een reeks harde black-outs volgen nieuwe beelden. Soms kort, soms langer. Terwijl het achterdoek van lamellen oplicht als een spaceship en het wat onbestemde geluid op de achtergrond transformeert, grijnst een vrouw haar zilveren tanden bloot. Een man spuugt zwarte inkt uit. Soms bewegen ze samen de twee figuren, soms alleen. Nu en dan is er tekst. Het eerste deel van **DARKMATTER** is voor de geduldige kijker. Een arsenaal aan landschappen komt voorbij, terwijl een raptekst een sociaal, politieke inhoud brengt. Bij elkaar komen de twee nog niet.

In haar eerste solo *Jezebel* deconstrueerde choreograaf Cherish Menzo het imago van de vrouw in de hiphop-clipcultuur. Zonder oordeel te vellen reisde ze langs de stereotypen. In haar stijl liet ze zich leiden door de *chopped and screwed*-methode uit de hiphopmuziek – die songs vertraagt en bewerkt. Ze transporteerde de methode naar haar choreografische praktijk, waardoor bewegingen vooral slowmotion worden uitgevoerd en de kijker alle tijd krijgt beelden in zich op te nemen. Ook in dit werk doet ze dat.

Deel twee start met een grote transitie als een hard licht de ruimte inneemt. Waarom denk ik eigenlijk in twee delen? Want niets aan de structuur van het stuk wijst op die tweedeling. Of toch? Heeft het te maken met het constante spel tussen de elementen; zwart-wit, licht-donker, voor-achtertoneel, zichtbaar-onzichtbaar? Wie draait er aan het rad? Menzo – *who's the puppeteer*, rapt ze – bespeelt haar publiek met haar perspectief op het zwarte lichaam. **DARKMATTER** is radicaler dan haar vorige productie *Jezebel*, ongemakkelijker in zijn vorm, breder in zijn perspectief. Stoffen (materie) – lichamen, lappen, verf – gaan in elkaar op en in die fusie heeft de kleur zwart vele tinten.

Zwarte gaten, ze bieden kansen. Je kunt je er verstoppen en transformeren. Je kunt er dromen, net als in het theater (feitelijk ook een groot zwart gat). Gaandeweg de voorstelling opent het gecreëerde mysterie zich enigszins. Toegerust met versterkertjes op het lichaam krijgt de stem een prominentere rol. Trage raps herhalen woorden als 'careless', 'hopeless' en 'homeless'; begrippen die refereren aan de positie van het zwarte lichaam. Daarmee is **DARKMATTER** (wat een slim gekozen titel) uiteindelijk toch overduidelijk een sociaal-politiek statement. Hoe dwingend kan tekst zijn, Menzo schroomt niet om op dat vlak toch een en ander te benadrukken.

Menzo en Mejía Cortés maken van de clichés een fascinerend beeldenspel waarin cultuur en natuur vervloeien. Eerst gesloten en bloedserieus, daarna opent de ruimte zich en komt er wat meer lucht en relativering in hun spel. Als uiteindelijk de traagheid wordt ingelost en een stuwend ritme de performance inkruipt, is **DARKMATTER** haast een underground feestje. Underground? Nee zeg, boven – onder; daar gaan we weer met de tweedeling. Het is blijkbaar hardnekkig die neiging de wereld in twee te delen en dat weten de gniffelende Menzo en Mejía Cortés.

Foto: Bas de Brouwer

ELDERS

Nog geen andere recensies